

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22Co/29/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8715207303
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8715207303.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Petra Straku a JUDr. Michala Boroňa v právnej veci žalobkyne: C. N., W.. XX.X.XXXX, bytom R. XXX XX, Č. Y. Č.. XXX, právne zastúpená Mgr. Henrichom Schindlerom, advokátom so sídlom Janka Kráľa 7, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovaným: 1/ Wüstenrot poisťovňa, a.s. so sídlom Karadžičova 17, 825 22 Bratislava, IČO: 31 383 408, právne zastúpená JUDr. Jaroslavom Čollákom, advokátom so sídlom Floriánska 19, 040 01 Košice a 2/ KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, o zaplatenie sumy 12.855,- eur s prísl., o odvolaní žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 10C/298/2015-157 zo dňa 20.1.2017 v spojení s opravným uznesením č.k. 10C/298/2015-187 zo dňa 5.5.2017 jednohlasne takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje sa rozsudok vo vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania.

II. Priznáva sa žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % voči žalovaným v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Poprad (ďalej „súd prvej inštancie“) prvým výrokom uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť žalobkyni spoločne a nerozdielne sumu 12.855,- eur spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne od 04.10.2016 do zaplatenia a to v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti súd žalobu o uplatnené príslušenstvo zamietol. Rozhodol tiež, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania voči žalovaným 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne v rozsahu 100 %. Napokon súd prvej inštancie návrh žalovaného 1/ z 20. januára 2017 na prerušenie konania zamietol.

2. V odôvodnení okrem iného uviedol, že žalobkyňa sa žalobou domáhala zaplatenia náhrady škody za bolestné vo výške 780 bodov v zmysle znaleckého posudku Y.. A. Q. č. XX/XXXX zo dňa 08.02.2015, čo zodpovedá sume 12.855,- eur vzhľadom na výšku náhrady v roku 2014 v sume 16,48 eur za jeden bod a to pôvodne len voči žalovanému 1/ priamo ako proti poisťovateľovi. Nakoľko žalovaný na výzvu žalobkyne doručení mu 14.05.2015 dobrovoľne náhradu škody nezaplatil, uplatňovala si tiež 5,05 % úrok z omeškania od 14.05.2015 do zaplatenia a náhradu trov konania. Žalobu odôvodnila skutočnosťou, že dňa 02.10.2014 bola účastníčkou dopravnej nehody smerom od obce Q. do L. U., ktorú spôsobil vodič R. U., ktorého vozidlo bolo v čase dopravnej nehody povinne zmluvne poistené u žalovaného 1/. Následne rozšírila žalobu aj na žalovaného 2/, u ktorého bolo povinne zmluvne poistené vozidlo vodiča R. N. Y., v ktorom sa viezla žalobkyňa v čase dopravnej nehody. Uplatnenú škodu na zdraví požadovala nahraďiť spoločne a nerozdielne od poisťovateľov oboch motorových vozidiel, ktoré sa stretli a týmto stretom došlo k vzniku škody. Svojej zodpovednosti sa nemôžu prevádzkovatelia zbaviť, nakoľko bola

škoda spôsobená okolnosťami, ktoré majú pôvod v prevádzke s poukazom na ustanovenie § 427 a nasl. Občianskeho zákonníka.

3. V priebehu konania poukazovala na skutočnosť, že v trestnom konaní vedenom na tamojšom súde pod sp. zn. 4T/121/2015 voči obžalovanému R. U. bolo v zmysle rozsudku z 02.11.2016 rozhodnuté o vine a treste R. U., poisťovňa žalovaného 1/, avšak rozsudok zatiaľ nenadobudol právoplatnosť. Voči vodičovi druhého vozidla R. N. Y. sa žiadne trestné konanie nevedie. Nakoľko trestné a civilné súdne konania trvajú dlhšie a žalobkyňa doposiaľ nebola nijako odškodnená, dostala sa do finančných problémov. Náhradu z ublíženia na zdraví za bolestné si žalobkyňa ako poškodená uplatňuje podľa inštitútu povinného zmluvného poistenia na základe objektívnej zodpovednosti za škodu, to je bez ohľadu na zavinenie, obe poisťovne zaplatia škodu poškodenej a potom sa následne medzi sebou vypořádajú podľa miery účasti prevádzkovateľov vozidiel na vzniknutej škode. Obrana žalovaných, ktorí stále poukazujú len na subjektívnu zodpovednosť vinníka dopravnej nehody, neobstojí. Nie je podstatné, ktoré vozidlo škodu zavinielo, ale to, že je tu stret prevádzok dvoch vozidiel, a preto ich poisťovne zodpovedajú za škodu spoločne a nerozdielne.

4. Žalovaný 1/ zdôrazňoval skutočnosť, že dopravná nehoda je predmetom riešenia v trestnom konaní pod sp. zn. 4T/121/2015 a vec doposiaľ nebola právoplatne rozhodnutá. Podľa jeho názoru nárok uplatnený žalobkyňou je závislý od rozhodnutia v uvedenej trestnej veci voči R. U. a posúdenia jeho trestnej zodpovednosti a až na základe toho bude možné posúdiť, či sú dané predpoklady zodpovednosti za škodu R. U. alebo vodičom druhého vozidla R. N. Y.. Žalovaný nárok je nateraz predčasný. Navrhoval preto prerušiť konanie do právoplatného skončenia trestného konania pod sp. zn. 4T/121/2015. Na pojednávaní potom rozporoval výšku bodového ohodnotenia bolestného podľa znaleckého posudku Y. A. Q. a to položku č. 86e, ktorá sa uvádza 3-krát po 45 bodov a podľa žalovaného 1/ by mala byť uvádzaná len raz. Túto námietku vyvrátil právny zástupca žalobkyne tak, že ide o tri rôzne poranenia, ktoré nemajú samostatnú položku, a preto ich znalec priradil pod položku najbližšiu tomuto poraneniu.

5. Žalovaný 2/ namietal nedostatok svojej pasívnej legitímácie ako poisťovateľa vozidla R. N. Y., v ktorom sa v čase vzniku škody viedla žalobkyňa. Rovnako poukazoval na trestné konanie sp. zn. 4T/121/2015, z ktorého podľa jeho názoru jednoznačne vyplýva, že dopravnú nehodu zapríčinil R. U. a škoda bola spôsobená výlučne prevádzkou jeho vozidla značky Fiat Ducato. Nárok na náhradu škody žalobkyne voči prevádzkovateľovi vozidla značky Škoda Felícia, ktoré viedol R. N. Y. nie je vôbec daný. Navyiac v trestnom konaní nebolo zistené žiadne spoluzavinenie na strane ich poisťovne R. N. Y.. Tento nie je škodcom a tým nie je daná ani zodpovednosť žalovaného 2/ za uplatnenú škodu.

6. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní s poukazom na ustanovenia § 427 - 429 Občianskeho zákonníka, § 444, § 438 ods. 1, § 439 a § 517 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z., § 3 ods. 1 - 3, § 5 ods. 1, 4 zákona č. 437/2004 Z.z., opatrenie Ministerstva zdravotníctva SR č. 124/2013 ustálil, že nárok žalobkyne voči oboch žalovaným ako poisťovateľom z povinného zmluvného poistenia oboch motorových vozidiel, ktorými došlo k stretu, k dopravnej nehode a k vzniku škody, je dôvodný. Na základe inštitútu povinného zmluvného poistenia je daná objektívna zodpovednosť oboch poisťovateľov vozidiel, ktorých osobitnou prevádzkou pri dopravnej nehode k vzniku škody na zdraví u žalobkyne nepochybne došlo. Žalovaní 1/ a 2/ sú povinní podľa osobitného zákona, ktorým je Zákon o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla odškodniť poškodenú žalobkyňu, ktorá si voči nim náhradu škody za bolestné uplatnila, pretože ju dobrovoľne neuhradili. Nemôžu sa žalovaní 1/ a 2/ ako poisťovne z povinného zmluvného poistenia brániť, že nie je daná ich objektívna zodpovednosť, lebo je daná subjektívna zodpovednosť R. U. a táto ešte nie je právoplatne v trestnom konaní vyriešená. Práve na takéto situácie myslel zákonodarcu a v tomto zmysle sa uberá aj súdna prax, aby poškodené osoby nečakali dlhú dobu na odškodnenie, to je zaplatenie náhrady škody na zdraví spôsobenej osobitnou povahou prevádzky motorových vozidiel a to zavedením inštitútu povinného zmluvného poistenia. Na základe neho preberajú na seba povinnosť odškodniť poškodené osoby poisťovne, u ktorých sú vozidlá povinne zmluvne poistené a následne sa potom tieto poisťovne medzi sebou vypořádajú podľa miery zavinenia, resp. uplatnením regresného nároku voči škodcovi. Súd prvej inštancie preto vyhodnotil obranu oboch žalovaných ako účelovú a nemajúcu oporu v platnej právnej úprave. Poukazoval tiež na obdobné konanie vo veci vedenej na tamojšom súde pod sp. zn. 12C/273/2015. Nakoľko žalobkyňa svoj nárok na náhradu bolestného riadne preukázala a odôvodnila, súd prvej inštancie žalobe vyhovel a zaviazal oboch žalovaných zaplatiť jej spoločne a nerozdielne náhradu škody titulom bolestného v

sume 12.855,- eur spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne od 04.10.2016 do zaplattenia v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Pokiaľ si žalobkyňa zmenenou žalobou uplatnila začiatok doby omeškania od 14.05.2015, súd prvej inštancie o túto dobu od 14.05.2015 do 03.10.2016 ako nedôvodnú zamietol, pretože k pripusteniu zmeny žaloby, ktorou súd zaviazal solidárne oboch žalovaných na zaplattenie žalovanej sumy došlo až právoplatnosťou k 04.10.2016, teda až od vtedy sa obaja žalovaní kvalifikovane dozvedeli o svojej solidárnej povinnosti, pričom platí, že plnením jedného z nich zaniká povinnosť plniť druhým z nich podľa § 511 Občianskeho zákonníka.

7. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1 C.s.p. a 255 ods. 1 C.s.p. a v danom prípade úspešnej žalobkyni, ktorej neúspech je úplne nepatrný, pretože sa týka len časti doby omeškania, súd prvej inštancie priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalovaným 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne.

8. S poukazom na ustanovenie § 162 ods. 3 C.s.p. súd návrh žalovaného 1/ na prerušenie konania až do právoplatného skončenia trestného konania vo veci 4T/121/2015 ako nedôvodný a účelový zamietol. Prerúšením konania by sa len zbytočne predlžovalo toto súdne konanie a výsledok trestného konania proti R. U. nijako neovplyvní objektívnu zodpovednosť oboch žalovaných, ktorá vyplýva zo zákona.

9. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný 1/, a to proti výroku, ktorým súd vyhovel žalobe aj proti výroku o náhrade trov konania. Poukázal na to, že už v písomnom podaní k žalobe uviedol, že uplatnený nárok v celom rozsahu neuznáva z dôvodu, že doposiaľ nebolo právoplatne skončené trestné konanie vedené proti pánovi U. (vodič vozidla poisteného u žalovaného 1/) z toho dôvodu žalovaný 1/ namietal pred súdom prvej inštancie právny základ uplatneného nároku a podal návrh na prerušenie konania, ktorý bol však súdom prvej inštancie zamietnutý. Trestné konanie vedené voči pánovi R. U. nebolo doposiaľ právoplatne skončené, obžalovaný v trestnom konaní popiera svoju vinu za skutok, ktorý sa mu kladie za vinu a proti rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bol uznaný vinným z trestného činu sp. zn. 4T/121/2015 podal odvolanie. Vo vzťahu k otázke zodpovednosti za dopravnú nehodu žalovaný 1/ poukazoval na to, že účasť prevádzky motorového vozidla na dopravnej nehode nemožno bez ďalšieho stotožňovať s objektívnou zodpovednosťou za vznik dopravnej nehody. Nárok žalobkyne uplatnený v tomto konaní je závislý od právoplatného rozhodnutia v trestnom konaní vedenom proti pánovi R. U.. Až na podklade právoplatného a konečného záveru trestného konania možno posúdiť, či sú nároky žalobkyne voči žalovanému 1/ dané. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku bližšie neuvádza, z akého dôvodu zaviazal na plnenie spoločne a nerozdielne žalovaných 1/ a 2/, teda poisťovateľov obidvoch motorových vozidiel, ktorých stretom došlo k vzniku škody na zdraví žalobkyne. Možno sa len domnievať, že postupoval v zmysle § 431 OZ s tým, že výsledok trestného konania bude mať význam pre vyporiadanie sa prevádzkovateľov na spôsobení vzniknutej škody. Žalovaný 1/ však s týmto nemôže súhlasiť, nakoľko výsledok trestného konania v prípade nepreukázania viny pána R. U. bude mať za následok preukázanie absencie právneho základu nároku žalobkyne vo vzťahu k žalovanému 1/, a teda nedôvodnosti jeho plnenia. Určenie zodpovednosti podľa miery účasti na vzniknutej škode v zmysle § 431 OZ predpokladá zodpovednosť všetkých prevádzkovateľov. Súd mal teda v prvom rade skúmať, či sa obaja prevádzkovatelia podieľali určitou mierou na vzniku škody alebo jej vznik vyplýva výlučne z konania, resp. opomenutia jedného prevádzkovateľa. V tejto súvislosti poukázal na ustálenú judikatúru (R64/1972). Súd sa teda mal zaoberať najmä tým, či poistený u žalovaného 1/ porušil pravidlá cestnej premávky. V prípade preukázania výlučnej zodpovednosti vodiča vozidla poisteného u žalovaného 2/ by námietka absencie právneho základu nároku uplatnená žalovaným 1/ bola plne dôvodná. S poukazom na komentáre k ustanoveniu § 428 OZ mal za to, že v prípade, ak by sa v trestnom konaní právoplatne preukázalo, že dopravná nehoda nastala tak, ako to tvrdí obžalovaný pán R. U. a teda, že príčina jej vzniku bola na strane vodiča vozidla poisteného u žalovaného 2/, ktorý prešiel do protismeru, čoho následkom narazil do vozidla obžalovaného, tak takýto priebeh dopravnej nehody vo vzťahu k žalovanému 1/ zakladá dôvod pre aplikáciu vyššie uvedenej tzv. špeciálnej liberácie z objektívnej zodpovednosti. Pokiaľ ide o výšku priznanej istiny, skutočnosť, že žalovaný 1/ rozporoval položku č. 86e, ktorá bola priznaná 3-krát, neznamena, že ostávajúcu časť výšky žalobou uplatneného nároku považoval za nespornú. Práve na účely ustálenia a objektivizácie výšky žalovaného nároku titulom bolestného navrhol vykonať znalecké dokazovanie, ktorému návrhu však súd nevyhovel. Otázku výšky škody na zdraví titulom bolestného však žalovaný 1/ považuje až za sekundárnu, keďže primárne namieta právny základ

žalobou uplatneného nároku. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a vrátil mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie aj žalovaný 2/, podľa obsahu voči vyhovujúcemu výroku a výroku o trovách konania. Zdôrazňoval skutočnosť, že predmetnú dopravnú nehodu s poukazom na reláciu dopravnej polície PZ o priebehu dopravnej nehody zapríčinil vodič R. U. s motorovým vozidlom Fiat Ducato, nakoľko na štátnej ceste 3. triedy v smere jazdy na obec L. U. počas jazdy v tesnej blízkosti pred križovatkou na obec L. U. nevenoval dostatočnú pozornosť vedeniu svojho vozidla, a tak svojim vozidlom prešiel do protismeru, kde vo vzdialenosti 2,2 metra od ľavého kraja a 5,6 metra pravého okraja cesty v smere jeho jazdy došlo k čelnej zrážke s protiidúcim osobným motorovým vozidlom značky Škoda Felícia, ktoré viedol vodič R. N. Y., a s ktorým sa v tomto motorovom vozidle viedli aj žalobkyňa C. N., K. N. a R. N. L.. Motorové vozidlo značky Fiat Ducato teda prešlo do protismeru a narazilo do oproti idúceho motorového vozidla značky Škoda Felícia, v ktorom sa viedla žalobkyňa, v dôsledku čoho utrpela ťažkú ujmu na zdraví. Voči vodičovi R. U. sa viedlo na tamajšom súde trestné konanie pod sp. zn. 4T/121/2015, v ktorom súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 02.11.2016 rozhodol, že obžalovaný R. U. je vinný zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví. V predmetnej trestnej veci nebolo zistené spoluzavinenie vodiča druhého vozidla Škoda Felícia, ktoré viedol vodič R. N. Y.. Rozsudok Okresného súdu Poprad sp. zn. 4T/121/2015 nie je právoplatný, nakoľko obžalovaný podal odvolanie. Žalovaný 2/ mal za to, že uvedené trestné konanie má síce význam z hľadiska preukázania zavinenia vodiča motorového vozidla značky Fiat Ducato, avšak je zrejmé, že z hľadiska objektívnej zodpovednosti za škodu je toto zavinenie irelevantné, nakoľko stále ako prevádzateľ motorového vozidla značky Fiat Ducato je zodpovedný za škodu, ktorá bola vyvolaná osobitnou povahou prevádzky práve jeho motorového vozidla v zmysle § 427 a nasl. Občianskeho zákonníka. Vozidlo Škoda Felícia, v ktorom sa viedla žalobkyňa, išlo vo svojom jazdnom pruhu, pričom nebolo preukázané, žeby aj prevádzkou tohto motorového vozidla bola daná príčina súvislosť so vznikom škody, ktorú v dôsledku dopravnej nehody utrpela žalobkyňa. Samotnú účasť motorového vozidla na dopravnej nehode nemožno automaticky spájať s objektívnou zodpovednosťou za škodu tak, ako to urobil bez ďalšieho súd prvej inštancie. Škoda bola žalobkyňi spôsobená výlučne prevádzkou motorového vozidla Fiat Ducato, pričom toto motorové vozidlo bolo v čase dopravnej nehody povinne zmluvne poistené v spoločnosti žalovaného 1/. V predmetnej veci bolo preukázané, kto nesie zodpovednosť za škodu, t.j. kto je škodca. Zodpovedným za škodu je výlučne prevádzateľ motorového vozidla značky Fiat Ducato, pretože toto motorové vozidlo prešlo do protismeru a narazilo do oproti idúceho motorového vozidla značky Škoda Felícia, v ktorom sa viedla žalobkyňa. V predmetnej veci sa nejedná o spoločnú zodpovednosť viacerých prevádzateľov, nakoľko škoda bola spôsobená výlučne osobitnou povahou prevádzky motorového vozidla škodcu, ktorým je R. U., a preto z toho dôvodu nie je možné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka o spoločnej zodpovednosti. Použitím výkladu a contrario ustanovenia § 438 ods. 1 Občianskeho zákonníka je nepochybné, že ak škodu nespôsobilo viac škodcov, ale iba jeden škodca, nie je možné zodpovednosť za túto škodu vyvodzovať voči viacerým subjektom. V predmetnej veci neboli dané podmienky na aplikovanie ustanovenia § 438 ods. 1 Občianskeho zákonníka z dôvodu preukázania osoby škodcu, ktorým bol R. U.. Z hľadiska plnenia poistenia zodpovednosti je vždy dôležité určenie motorového vozidla, ktoré svojou prevádzkou spôsobilo škodu. Predpokladom vzniku povinnosti poistiteľa plniť je vždy preukázanie zodpovednosti za škodu, ktorá poškodenému vznikla. Pred tým, ako sa teda definitívne určí povinnosť poisťovateľa plniť, je potrebné ustáliť, osobitnou povahou prevádzky, ktorého vozidla vznikla škoda. Súd prvej inštancie uvedené právne relevantné aspekty z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci dostatočne neskúmal, v dôsledku čoho nesprávne ustálil, čo bolo príčinou dopravnej nehody a kto zodpovedá za vzniknutú škodu na zdraví. S poukazom na ustanovenie § 11 ods. 7 a 8 Zákona o povinnom zmluvnom poistení mal za to, že žaloba bola voči žalovanému 2/ predčasne podaná. Žalobkyňa si predmetný nárok neuplatnila u žalovaného 2/, ale až priamo žalobou, pričom žalovaný 2/ nemal možnosť uskutočniť šetrenie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti plniť a splniť si následne povinnosť v zmysle § 11 ods. 6 písm. a) alebo b) Zákona o povinnom zmluvnom poistení. Bez riadneho ohlásenia poistnej udalosti nie je možné zo strany poisťovne začať šetrenie, resp. likvidáciu poistnej udalosti. V súvislosti s úrokmi z omeškania žalovaný 2/ poukazyval na skutočnosť, že len v prípade, ak poisťovateľ nespĺní povinnosť podľa ustanovenia § 11 ods. 6 Zákona o povinnom zmluvnom poistení, je povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania. Mal za to, že sa nemohol dostať do omeškania. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu voči žalovanému 2/ zamietne. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania.

11. K odvolaniu žalovaného 1/ sa žalobkyňa vyjadrila, pričom zdôraznila, že právny základ zodpovednosti žalovaných 1/ a 2/ je daný tým, že ona ako poškodená utrpela škodu v dôsledku stretu prevádzok - čelnej zrážky - dvoch motorových vozidiel - ako spolujazdec. V čase nehody bola pripútaná, vodič nepožil pred jazdou alkoholické nápoje a bol oprávnený viesť motorové vozidlo. Žalobkyňa sa teda žiadnym spôsobom nespolutodievala na vzniku dopravnej nehody, ani na vzniku škody, ktorá jej bola spôsobená stretom prevádzok motorových vozidiel. Poukazovanie žalovaného 1/ v odvolaní na komentár a judikatúru k ustanoveniu § 431 OZ je úplne zbytočné. Je pravdou, že žalobkyňa utrpela škodu pri strete prevádzok, avšak ako tretia osoba - spolujazdec, teda nie vodič, ani prevádzateľ týchto dvoch motorových vozidiel, resp. prevádzok, a preto vo vzťahu voči nej nemožno aplikovať ustanovenie § 431 OZ. Poškodenému zodpovedajú za škodu prevádzateľa zúčastnených vozidiel podľa zásad objektívnej zodpovednosti v zmysle § 427 - 438 OZ, v prípadnom spojení s ustanovením § 438 OZ (R3/1984). V danom prípade má žalobkyňa ako poškodená právo, aby jej škodu spoločne a nerozdielne nahradili poisťovatelia motorových vozidiel, ktoré sa stretli a v dôsledku tohto stretu utrpela škodu. Poukázala tiež na stanovisko kolégia NS SR č. 3/84. S poukazom na ustanovenie § 428 Občianskeho zákonníka z tohto vyplýva nemožnosť prevádzkovateľa zbaviť sa svojej zodpovednosti v takomto prípade voči tretej osobe - teda spolujazdcovi, pokiaľ je škoda spôsobená okolnosťami majúcimi pôvod v prevádzke a to za žiadnych okolností. Vo vzťahu k žalobkyňi je škoda spôsobená stretom - čelnou zrážkou na ceste dvoch prevádzok a teda okolnosťami, ktoré sú typické pre špecifickú povahu prevádzky motorového vozidla - majú pôvod v prevádzke. Bez ohľadu na to, ako sa prevádzkovatelia vporiadajú medzi sebou a akú mali účasť na vzniku škody, zodpovedajú tretej osobe spoločne a nerozdielne - toto je zmysel a účel právnej úpravy a objektívnej zodpovednosti v Občianskom zákonníku. V dôsledku dopravnej nehody sa dostala žalobkyňa do ťažkej životnej situácie, a to nielen ona, ale aj ďalší dvaja spolujazdci. Od dopravnej nehody uplynuli viac ako dva roky a žalované poisťovne odmietajú nielen jej, ale aj ďalším dvom spolujazdcom hrať preukázané nároky na náhradu škody zjavne v rozpore s právnou úpravou a ustálenou súdnom praxou. Pokiaľ ide o výšku istiny namietanú žalovaným 1/ ohľadne položky č. 86e, ktorá mala byť omylom priznaná v znaleckom posudku Y. A. Q. 3-krát, toto sa nezakladá na pravde. Žalovaný 1/ žiadnym spôsobom nenamietal, hoci mal na to dosť času a znalecký posudok mal k dispozícii viac ako rok nielen pred podaním žaloby na súd, ale aj po podaní žaloby mu bol súdom opätovne doručený. Až na poslednom pojednávaní žalovaný namietal položku 86e, avšak nesprávne, keďže nejde o 3-krát obodovanú tú istú položku, ale o tri rôzne položky vytrpenej bolesti. Nič nebránilo žalovanému 1/ a mal na to aj dosť času, brániť sa a predložiť odborné vyjadrenia znalca alebo znalecký posudok k položkám, ktoré považoval za sporné. Druhý žalovaný žiadnu položku nenamietal. Navrhol preto napadnutý rozsudok potvrdiť a uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania.

12. Žalobkyňa sa vyjadrila aj k odvolaniu žalovaného 2/. Zdôraznila skutočnosť, že medzi ňou a žalovanými neexistuje zmluvný poisťovací vzťah. Žalobkyňa ako poškodená si uplatňuje nárok na základe toho, že jej vznikla škodová udalosť pri strete prevádzok a to priamo žalobou voči poisťovateľovi v zmysle § 15 zákona č. 381/2001 Z.z. V zmysle tohto zákona nevyplýva z jediného ustanovenia povinnosť poškodeného mimosúdne si uplatniť nárok na náhradu škody u poisteného (škodcu) alebo u jeho poisťovateľa. Tento zákon tiež neobsahuje jediné ustanovenie o tom, žeby poškodený musel počkať so žalobou na skončenie prešetrovania škodovej udalosti zo strany poisťovateľa škodcu. Poškodený sa musí starať o svoje práva tak, aby svoj nárok na súde uplatnil v 2-ročnej premlčacej lehote. Poukazoval na ustanovenie § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. a skutočnosť, že za oznámenie poškodeného po škodovej udalosti sa rozumie aj podanie žaloby na súd a doručením oznámenia, doručenie žaloby a príloh žalovanému, teda poisťovateľovi. Bránilo niečo poisťovateľom, resp. žalovaným 1/ a 2/ od doručenia žaloby a príloh začať šetriť a šetrenie škodovej udalosti ukončiť a poskytnúť poisťné plnenie? Skutkový stav medzi sporovými stranami je nesporný - čelná zrážka dvoch prevádzok, resp. osobných motorových vozidiel a škoda žalobkyňi spôsobená týmto stretom ako spolujazdkyni. Obom žalovaným teda musí byť jasné, že majú plniť spoločne a nerozdielne - teda rozsah ich povinnosti žalobkyňi plniť je jednoznačne preukázaný. Výšku nároku žalobkyňa preukázala znaleckým posudkom Y. Q., ktorý do dnešného dňa nikto zo žalovaných relevantným spôsobom nespochybnil a žalovaný 2/ namietal jediný bod z bodového hodnotenia v tomto znaleckom posudku. Teda rozsah povinnosti žalovaných plniť a výška náhrady škody bola zo strany žalobkyne preukázaná v celom rozsahu, tak ako to chápe zákon č. 381/2001 Z.z. Situácia by bola iná, ak by žalovaní 1/ a 2/ postupovali s odbornou starostlivosťou ako im to ukladá zákon a po doručení žaloby by v lehote do 3 mesiacov prešetrili škodovú udalosť a vyplatili poisťné plnenie v preukázanej výške žalobkyňi. Zo stanovísk oboch žalovaných je však zrejmé, že mimosúdne riešenie sporu obaja žalovaní odmietajú, a preto žalobkyňa považovala za zbytočné vytvárať si ďalšie výdavky bezúčelným uplatňovaním nároku na náhradu škody mimosúdne. Uviedla,

že aj ďalšie nároky ako trvalé následky si uplatnila u oboch žalovaných mimosúdne a obaja žalovaní odmietli plniť. Žalobkyňa si uplatňuje nárok na úrok z omeškania z dôvodu, že poisťovateľ, teda žalovaní 1/ a 2/ si nespĺnili svoje povinnosti v zmysle § 11 zákona č. 381/2001 Z.z. a neplnili jej preukázaný nárok na náhradu škody. Určenie, kedy sa žalovaní dostali do omeškania, nechala na posúdenie súdu. Odmietnuť plnenie a „vyhnúť sa tak plateniu úroku z omeškania“ môže poisťovateľ len tak, ak preukáže, že poškodený nepreukázal rozsah jeho zodpovednosti plniť a výšku plnenia, čo sa v tomto prípade nestalo. Navrhol preto odvolanie žalovaného 2/ zamietnuť ako nedôvodné a napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a uplatnil si trovy odvolacieho konania.

13. K vyjadreniu žalobkyne k odvolaniu sa vyjadril žalovaný 2/, v ktorom opätovne zdôraznil, že škoda, náhrady ktorej sa žalobkyňa domáha, bola žalobkyni spôsobená výlučne prevádzkou motorového vozidla Fiat Ducato, ktoré v čase dopravnej nehody bolo povinne zmluvne poistené u žalovaného 1/. Zo strany žalobkyne nebola ani jediným dôkazom preukázaná čo i len čiastočná objektívna zodpovednosť prevádzkovateľa motorového vozidla značky Škoda Felícia, v ktorom sa viezla žalobkyňa, a ktoré bolo poistené u žalovaného 2/. Civilný súd musí sám ustáliť, aký bol priebeh dopravnej nehody a jej príčiny, kto zodpovedá za vzniknutú škodu na zdraví a až na základe uvedených zistení môže dôjsť k správne záveru o dôvodnosti, resp. nedôvodnosti nároku žalobcu (v zmysle uznesenia Krajského súdu Banská Bystrica 17Co/104/2012). V predmetnej právnej veci sa súd prvej inštancie nevysporiadal s otázkou, čo bolo príčinou dopravnej nehody a na základe čoho by ustálil, osobitnou povahou ktorej prevádzky bola škoda spôsobená. Samotnú účasť motorového vozidla Škoda Felícia na dopravnej nehode nemožno automaticky spájať s objektívnou zodpovednosťou v zmysle § 427 OZ. Musí byť rovnako v zmysle § 438 ods. 1 OZ preukázané, že škodu spôsobil aj prevádzateľ motorového vozidla značky Škoda Felícia. Ak táto skutočnosť doteraz preukázaná nebola, je to dôvod na zamietnutie žaloby voči poisťovateľovi. Poukázal na konanie vedené na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 9C/307/2016, kde je žalobcom pán R. N., vodič motorového vozidla Škoda Felícia, v ktorom tvrdí, že predmetnú nehodu malo spôsobiť výlučne motorové vozidlo Fiat Ducato vedené vodičom R. U.. V tomto konaní je žalovaným výlučne Wüstenrot poisťovňa, a. s. a pán R. N. si uplatňuje náhradu škody na zdraví titulom bolestného. Tento vodič teda tvrdí úplne iný skutkový stav, ako je tvrdený žalobkyňou v tomto konaní. Je teda evidentné, že absentuje akýkoľvek právny základ na poskytnutie plnenia zo strany žalovaného 2/, nakoľko nárok na náhradu škody žalobkyne nebol vo vzťahu k prevádzkovateľovi motorového vozidla Škoda Felícia vôbec preukázaný. Žalovaný 2/ teda zotrval na svojom stanovisku, že v tomto konaní nie je pasívne vecne legitimovaným subjektom.

14. Opravným uznesením č. k. 10C/298/2015-187 zo dňa 05. mája 2017 súd prvej inštancie opravil záhlavie písomného vyhotovenia rozsudku č. k. 10C/298/2015-157 tak, že do záhlavia doplnil právneho zástupcu žalovaného 1/ JUDr. Jaroslava Čolláka, advokáta, ktorého v pôvodnom rozsudku opomenul uviesť.

15. Rozsudkom Krajského súdu v Prešove 12Co/160/2016-197 bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie - Okresného súdu Poprad zo dňa 08.09.2016 č. k. 12C/273/2015-130, ktorým bolo žalovaným 1/ a 2/ totožným so žalovanými v tomto konaní uložené zaplatiť žalobkyni K. N. spoločne a nerozdielne sumu 4.779,20 eur titulom bolestného, ktorá bola rovnako účastníčkou predmetnej dopravnej nehody.

16. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací v zmysle § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP) oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 357 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove a dospel k záveru, že odvolanie žalovaných 1/ a 2/ nie je dôvodné.

17. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd SR II. ÚS 78/05).

18. Predmetom odvolacieho konania tak ako ho vymedzili žalovaní 1/ a 2/ je vyhovujúci výrok o povinnosti žalovaných zaplatiť žalobkyni uplatnenú sumu spolu s úrokom z omeškania a súvisiaci výrok o trovách konania.

19. Žalobkyňa sa žalobou domáhala náhrady škody za bolestné v sume 12.855,- eur za 780 bodov bolestného stanoveného znaleckým posudkom Y. A. Q. č. XX/XXXX z 8.2.2015. Uplatňovala si tiež úrok z omeškania, a to od 14.5.2015 do zaplatenia, nakoľko žalovaný 1/ na výzvu žalobkyne doručení mu 14.5.2015 dobrovoľne náhradu škody neuhradil. Poukazovala na skutočnosť, že 2.10.2014 bola účastníčkou dopravnej nehody, ktorú spôsobil R. U., ktorého vozidlo bolo v čase dopravnej nehody povinne zmluvne poistené u žalovaného 1/. Vozidlo, v ktorom sa viezla žalobkyňa a ktorého vodičom bol R. N. Y.. bolo poistené u žalovaného 2/, voči ktorému následne v priebehu konania rozšírila žalobu a domáhala sa zaplatenia škody na zdraví spoločne a nerozdielne od poisťovateľov oboch motorových vozidiel, ktoré sa stretli a týmto stretom došlo k vzniku škody.

20. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v danej veci riadne zistil skutkový stav a vec aj správne právne posúdil, a preto odvolací súd jeho rozsudok v napadnutom rozsahu postupom podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny. Keďže sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia stotožňuje, na tieto dôvody podľa § 387 ods. 2 CSP odkazuje v celom rozsahu.

21. Podľa § 427 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky. (2) Rovnako zodpovedá aj iný prevádzateľ motorového vozidla, motorového plavidla, ako aj prevádzateľ lietadla.

22. Podľa § 428 Občianskeho zákonníka, svojej zodpovednosti sa nemôže prevádzateľ zbaviť, ak bola škoda spôsobená okolnosťami, ktoré majú pôvod v prevádzke. Inak sa zodpovednosti zbaví, len ak preukáže, že sa škode nemohlo zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno požadovať.

23. Podľa § 429 Občianskeho zákonníka, prevádzateľ zodpovedá ako za škodu spôsobenú na zdraví a veciach, tak za škodu spôsobenú odcudzením alebo stratou vecí, ak stratila fyzická osoba pri poškodení možnosť ich opatrovať.

24. Podľa § 431 Občianskeho zákonníka, ak sa stretnú prevádzky dvoch alebo viacerých prevádzateľov a ak ide o vyporiadanie medzi týmito prevádzateľmi, zodpovedajú podľa účasti na spôsobení vzniknutej škody.

25. Podľa § 438 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak škodu spôsobí viac škodcov, zodpovedajú za ňu spoločne a nerozdielne.

26. Podľa § 439 Občianskeho zákonníka, kto zodpovedá za škodu spoločne a nerozdielne s inými, vyporiada sa s nimi podľa účasti na spôsobení vzniknutej škody.

27. Podľa § 441 Občianskeho zákonníka, ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne; ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením, znáša ju sám.

28. Podľa § 444 Občianskeho zákonníka, pri škode na zdraví sa jednorazovo odškodňujú bolesti poškodeného a sťaženie jeho spoločenského uplatnenia.

29. Podľa § 15 ods. 1 zákona. č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať. Na premlčanie nároku na náhradu škody proti poisťovateľovi platí rovnaká úprava ako na premlčanie nároku proti osobe, ktorá škodu spôsobila.

30. Podľa § 3 ods. 1 až 3 zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia, náhrada za bolesť sa poskytuje jednorazovo a na základe lekárskeho posudku. Sadzby bodového hodnotenia za bolesť sú stanovené v príloha č. 1 zákona. Ak niektoré poškodenie na zdraví nie je uvedené v sadzbach, použije sa sadzba za iné poškodenie na zdraví, s ktorým ho možno z hľadiska bolesti najlepšie porovnať.

31. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 437/2004 Z.z., pri určovaní výšky náhrady za bolesť a výšky náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia sa vychádza z celkového počtu bodov, ktorým sa bolesť alebo sťaženie spoločenského uplatnenia ohodnotilo v lekárskom posudku (§ 7 a 8).

32. Podľa § 5 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z.z., Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky ustanoví výšku náhrady za bolesť a výšku náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia určenú podľa odseku 2 opatrením vyhláseným v Zbierke zákonov Slovenskej republiky uverejnením oznámenia o jeho vydaní najneskôr do 31.5. príslušného kalendárneho roka.

33. Na základe opatrenia Ministerstva zdravotníctva SR č. 124/2013 s účinnosťou od 31.5.2013 je výška náhrady za bolesť a výška náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia pre r. 2014 za jeden bod 16,48 eur.

34. Z obsahu spisu vyplýva skutočnosť, že žalobkyni vznikla škoda na zdraví ako spolujazdkyni pri dopravnej nehode, účasť na ktorej mali prevádzatelia oboch motorových vozidiel. Prichádza teda do úvahy zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou dopravných prostriedkov ako osobitná zodpovednosť, ktorá spočíva na princípe objektívnej zodpovednosti. Žalobkyni ako dopravovanej osobe bola spôsobená škoda stretom prevádzky dvoch prevádzateľov, a preto obaja zodpovedajú za škodu, ktorá vznikla žalobkyni solidárne a títo sa následne vysporiadajú medzi sebou podľa účasti na spôsobenej vzniknutej škode v zmysle ust. § 439 Občianskeho zákonníka. Nakoľko prevádzatelia motorových vozidiel mali uzatvorené povinné zmluvné poistenie u žalovaných, žalobkyňa ako poškodená je oprávnená uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľom. Žalobkyňa svoj nárok preukázala predloženým znaleckým posudkom č. XX/XXXX z 8.2.2015, v ktorom znalec Y. A. Q. stanovil bolestné žalobkyne vo výške 780 bodov, ktorému pri zohľadnení náhrady 16,48 eur za 1 bod v roku 2014 zodpovedá suma 12.855,- eur. Žalovaný 1/ rozporoval položku 86e tohto posudku s tým, že táto je uvádzaná 3x. Tak súd prvého stupňa, ako aj samotná žalobkyňa vysvetlili, z akých dôvodov bola uvedená položka účtovaná 3x po 45 bodov, nakoľko išlo o 3 rôzne poranenia, ktoré nemajú samostatnú položku, a preto boli tieto poranenia priradené znalcom pod položku najbližšiu týmto poraneniam. Aj keď v odvolaní žalovaný 1/ uvádzal, že skutočnosť, že keď rozporoval len položku 86e, neznamena, že zostávajúcu časť výšky žalobou uplatneného nároku považuje za nespornú a pre účely ustálenia a objektivizácie výšky žalovaného nároku titulom bolestného je potrebné vykonať znalecké dokazovanie, ktoré navrhoval, ale súd mu nevyhovel. Mal však za to, že otázka výšky škody na zdraví titulom bolestného je sekundárna, pretože primárne namieta právny základ žalobou uplatneného nároku.

35. V tejto súvislosti aj odvolací súd v zhode so súdom prvého stupňa má za to, že znalecký posudok Y. Q. č. XX/XXXX zo dňa 8.2.2015 je adekvátnym podkladom na stanovenie výšky bolestného, pričom námietky žalovaného v súvislosti s týmto znaleckým posudkom boli súdom a rovnako aj žalobkyňou dostatočným spôsobom vysvetlené.

36. Odvolací súd zohľadnil skutočnosť, že výška nároku na náhradu za bolesť bola určená na základe znaleckého posudku. Určenie výšky tohto nároku je závislé od stanovenia bodového hodnotenia bolesti v zmysle zákona č. 437/2004 Z.z., toto stanovuje hodnotiaci lekár, teda osoba s odbornými znalosťami, ktorými samotná žalobkyňa nedisponuje. Žalobkyňa si teda splnila povinnosť preukázania dôvodnosti výšky uplatneného nároku za náhradu na bolesť predložením lekárskeho posudku, ktorý vypracovala osoba s odbornými znalosťami, teda hodnotiaci lekár, tento určil bodové hodnotenie, na základe ktorého si žalobkyňa potom vyčíslila výšku náhrady.

37. Odvolací súd má za to, že súd prvého stupňa správne postupoval, ak nezohľadnil obranu žalovaného 1/ spočívajúcu v tom, že doposiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté o tom, kto dopravnú nehodu zavinil, nakoľko pán U. ako osoba trestne stíhaná za ublíženie na zdraví svoju vinu popiera, a to v konaní vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp.zn. 4T/121/2015, pričom uvedené konanie doposiaľ nie je právoplatne skončené a predmetná vec bola opätovne posudzovaná na Krajskom súde v Prešove pod sp.zn. 6To/26/2017-650, keď napadnutý rozsudok bol zrušený a vec bola opätovne vrátená súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Z uvedených dôvodov je potrebné konštatovať, že v predmetnej právnej veci doposiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté.

38. Odvolací súd sa prikláňa ku konštatovaniu súdu prvej inštancie, že v danom prípade ide o zodpovednosť spočívajúcu na princípe objektívnej zodpovednosti, pričom žalobkyňa preukázala, že škoda bola vyvolaná osobitnou povahou prevádzky dopravných prostriedkov, pričom tejto zodpovednosti sa prevádzateľ nemôže zbaviť. Žalovaní 1/ a 2/ zároveň nepreukázali, aby k škode na zdraví žalobkyne ako poškodenej došlo aj jej zavinením. Výsledok trestného konania bude mať význam pre vysporiadanie sa prevádzateľov na spôsobení vzniknutej škody v zmysle § 431 Občianskeho zákonníka.

39. Za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla spôsobenú žalobkyni zodpovedá prevádzateľ tohto dopravného prostriedku v zmysle § 427 Občianskeho zákonníka. Trestná zodpovednosť pána R. U., poistenca žalovaného 1/ doposiaľ právoplatne preukázaná nebola. Nedá sa pritom vylúčiť ani zodpovednosť vodiča druhého motorového vozidla účastného na dopravnej nehode pána R. N. Y., ktorý mal svoje motorové vozidlo poistené u žalovaného 2/. Aj keď sa žalovaný 2/ bráni zodpovednosti za škodu s poukazom na to, že výsledky trestného konania zatiaľ smerujú k určeniu zodpovednosti za dopravnú nehodu a za škodu na zdraví práve vo vzťahu k R. U. ako prevádzateľovi motorového vozidla Fiat Ducato, žalovaný 1/ má za to, že pokiaľ nie je ukončené trestné stíhanie a určenie zodpovednosti vodiča motorového vozidla Fiat Ducato, nemožno otázku zodpovednosti za spôsobenú škodu žalobkyni vyriešiť.

40. Podľa § 428 Občianskeho zákonníka druhá veta, sa inak zodpovednosti prevádzkovateľ zbaví len ak preukáže, že sa škode nemohlo zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno požadovať. Tieto liberačné dôvody však budú záležitosťou trestného konania. Odvolací súd súhlasí s konštatovaním súdu prvej inštancie, že všetky námietky žalovaných 1/ a 2/ smerujú k tomu, aby došlo k oddialeniu rozhodnutia vo veci náhrady škody, čím by sa však žalobkyňa ako poškodenej na zdraví dostala do mimoriadne nevýhodnej situácie. Vo vyjadrení k odvolaniu poukázala na skutočnosť, že sa dostala do ťaživej životnej situácie, a to nielen ona, ale aj ďalší spolujazdci, pretože od dopravnej nehody uplynuli už viac ako 2 roky a žalované poisťovne odmietajú nielen jej, ale aj ďalším spolujazdcom hradiť preukázané nároky na náhradu škody v rozpore s právnou úpravou a súdnou praxou. Žalobkyňa sa nemôže domôcť náhrady škody aj keď sú prevádzatelia dopravných prostriedkov známi. Odvolací súd považuje postup súdu prvej inštancie, keď zaviazal poisťovateľov oboch prevádzateľov k náhrade škody na zdraví žalobkyni spoločne a nerozdielne ako spravodlivé vyriešenie nároku žalobkyne na náhradu bolestného z dopravnej nehody s tým, že následne sa žalovaní medzi sebou vysporiadajú po skončení trestného stíhania.

41. Nakoľko neobstojí ani obrana žalovaného 2/ v súvislosti s povinnosťou platiť úrok z omeškania, ktorá bola vyvrátená (pozri ods. 10 v rozsudku súdu prvej inštancie, resp. aj vyjadrenie žalobkyne k odvolaniu), keď najneskôr k 4.10.2016, t.j. od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o pripustení zmeny žaloby, sa obaja žalovaní dostali do omeškania, a preto odvolací súd aj v tejto časti napadnutý rozsudok potvrdil.

42. Vzhľadom na vyššie uvedené má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci a túto vec aj správne právne posúdil. Z týchto dôvodov bol rozsudok vo vyhovujúcom výroku a rovnako aj v súvisiacom výroku o trovách konania vzhľadom na nepatrný neúspech žalobkyne potvrdený ako vecne správny postupom podľa § 387 ods. 1 CSP.

43. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol postupom podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 CSP a úspešnej žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % voči žalovaným 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne.

44. Rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).
Dovolať musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).
V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).